

EL LLEGAT DE LORCA SURT A LA LLUM

El llegat de García Lorca veu a la fi la llum pública al seu centre de Granada: avui s'inaugura la primera mostra dels escrits i dibuixos del poeta, centrada en la relació que va tenir amb la seva ciutat natal.

POLÈMICA A LES ELECCIONS DE LA SGAE

Una dotzena de candidats a les eleccions de la SGAE, com Kiko Veneno, Noni Meyers i Álvaro Urquijo, han anunciat que es retiren, per "disconformitat" amb la convocatòria i les "irregularitats" del president.

4 troballes de la mostra

L'home màquina

El poeta Guillaume Apollinaire va ser una figura cabdal per a la definició del cubisme i l'orfisme, una tendència derivada en què predomina el color. A l'exposició apareix representat amb dues obres als antípodes l'una de l'altra. Mentre que Picasso li va fer un retrat de tall classicista, Francis Picabia el va homenatjar convertint-lo en una màquina. La inscripció afirma que el poeta mai morirà del tot.

Quadres com guillotines

L'àmbit dedicat a l'afany dels artistes de les avantguardes d'"assassinar la pintura" és el més radical. La *Guitarra*, de Picasso, data el 1926, manté l'essència de l'instrument però els materials són extremadament pobres. L'artista malagueny havia expressat el desig d'"enfonsar fulles d'afaitar als angles del quadre" perquè qui l'aixequés es tallés els dits.

Dones experimentals i 'kitsch'

Francis Picabia va treballar en la dona que protagonitza *Habia II* en dos moments, pels volts de l'any 1938 i set anys després. A diferència de Picasso, afirma que "tot el que era moral en art és mort" a causa de les convulsions polítiques del moment. Els seus retrats femenins estan inspirats en les dones dels cartells del cinema i hi combina la figuració més convencional amb detalls abstractes.

Retrats íntims i polítics

Aquest *Retrat de Dora Maar* està datat a París el 23 de novembre del 1937. Al catàleg de la mostra es parla dels retrats de Pablo Picasso d'aquests anys des de la perspectiva que formen part de la seva intimitat i, alhora, reflecteixen el clima polític del moment, amb esdeveniments tràgics com la Guerra Civil i l'esclat de la Segona Guerra Mundial. Picasso també parlava de les seves models com "ocells tancats en una gàbia".

TEATRE

El Tricicle pedala per última vegada sobre els seus 'Hits'

El trio s'acomiada al Victòria i pensa en unes hereves femenines

LAURA SERRA
BARCELONA

El Tricicle va començar a acomiadar-se dels escenaris fa dos anys i podrien seguir acomiadant-se fins a la fi dels temps. L'èxit del trio de mims format per Carles Sans, Joan Gràcia i Paco Mir està a prova de bomba. I més quan presenten un espectacle que promet reunir els seus *Hits*. Dels tretze espectacles que han creat (de *Manicòmic* a *Bits*, passant pels mítics *Slàstic*, *Entretrès* o *Sit*), n'han seleccionat 40 esquetxos, i asseguren que els espectadors podran votar els dotze números que vulguin veure a través de les xarxes. En realitat, com que saben que el públic sempre escull els mateixos gags, ja tenen un corpus del muntatge fix i un epíleg que aglutina molts fragments breus. "El ritme és trepidant. És el millor espectacle que hem fet", diu Joan Gràcia. L'obra és un resum dels seus 40 anys de trajectòria. Fins i tot s'hi veuen en vídeos les seves experiències fora del teatre, com les sèries *Tres estrelles* i *Xof!* o l'actuació a la clausura dels Jocs Olímpics. "Qui vingui acabarà sabent tot el que ha fet Tricicle. És una classe magistral de Tricicle de la A a la Z", apunta Paco Mir.

Hits farà cinc mesos de temporada al Teatre Victòria, de l'11 d'octubre al 24 de febrer de l'any que ve, i continuarà la gira per tot l'Estat, de manera que pot ser que tornin a algun escenari català. Van començar a rodar l'obra a Albacete el 2016 i ja porten 288 funcions i 180.000 espectadors. El Tricicle té previst posar el punt final definitiu just per l'aniversari, al novembre.

Els tres actors tenen "ganes de continuar fent coses, però no dalt

El Tricicle (Joan Gràcia, Paco Mir i Carles Sans) ahir al Teatre Victòria, on faran temporada durant cinc mesos. FRANCESC MELCION

dels escenaris". No neguen que sentiran "nostàlgia i tristor", però ho veuen com un "punt i seguit" per emprendre nous projectes. "No marxem. Els artistes no acaben mai. Volem dirigir, produir, escriure, però amb més tranquil·litat -assegura Paco Mir-. Fem un teatre molt físic i tenim una edat. Aquestes coses s'han de fer a tope".

Un dels nous projectes podria ser la creació d'un Tricicle format per tres actrius joves que capginessin els seus gags en clau femenina. "Falten actrius còmiques en el panorama del gest i l'humor. Podria tenir molta sortida si les aconseguim trobar", diu Carles Sans. El Tricicle ja va crear una companyia clònica per poder

atendre la demanda del mercat, sobretot francès, però amb la crisi la van eliminar. Una altra de les possibilitats seria dirigir produccions audiovisuals, tot i que Gràcia creu que la televisió d'avui no està interessada en el segell Tricicle. "Hem sigut els únics en el nostre gènere, i hem tingut molt d'èxit, però és veritat que quan hem intentat traslladar el llenguatge a l'audiovisual ens ha traït -diu Sans-. Els nostres espectacles són orfebreria", afegeix. Veuen més factible dirigir una sèrie d'humor textual, com van fer amb *Dinamita*. "El nostre gènere sembla fàcil però no ho és. Tot està molt pensat", assegura Mir. ■

El Teatre Lliure dissol la Kompanyia jove

ARA
BARCELONA

La dimissió de Lluís Pasqual com a director del Teatre Lliure també afectarà una de les seves grans apostes al capdavant del teatre, la Kompanyia Lliure. En cancel·lar-se el muntatge de Lorca que havia de dirigir, *El sueño de la vida*, en què els membres de la Kompanyia havien de treballar durant cinc mesos a Barcelona i Madrid, l'agrupació quedarà dissolta al desembre, després de les funcions d'*Àngels a Amèrica*. Els actors (Joan Amargós, Quim Àvila, Clàudia Benito, Raquel Fer-

El temps que estiguem junts, última obra de la Kompanyia. ROS RIBAS

ri, Eduardo Lloveras, Joan Solé i Júlia Truyol) es quedaran sense contracte els mesos següents i es reuniran el maig del 2019 per a la reposició d'*El temps que estiguem junts*. La continuïtat del projecte de la Kompanyia dependrà del nou director del teatre. Fonts del Lliure afirmen que es va intentar substituir l'obra per un projecte que pogués incloure els actors de la Kompanyia, però no va ser possible. L'obra que la substituirà és *Lehman trilogy*, de Stefano Massini i dirigida per Sergio Peris-Mencheta, que va fer temporada als Teatros del Canal amb èxit. ■